

NAPRÓL NAPRA

2015. április 15-30.

május 5.

50 éves **Andó Ilona** néprajzkutató, művésztanár. **Kiskunfélegyházán** született **1965. május 5-én**. 1983-ban Baján, az Eötvös József Tanítóképző Főiskolán tanító, 2000-ben Budapesten, a Magyar Táncművészeti Főiskolán néptánc-pedagógus, 2005-ben a Szegedi Tudományegyetemen közoktatási vezető és szakvizsgázott pedagógus diplomát szerzett. 2002 és 2007 között Szegeden a néprajz szakot, míg 2008 és 2011 között az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Európai Ethnológia Doktori Iskoláját végezte el. 1991 és 2000 között Kecskeméten, a Rákóczi Ferenc Általános Iskola néptánc tanára, 2000-től a Magyar Táncművészeti Főiskola tanára, 2001-től 2009-ig Kecskeméten, a Hírös Alapfokú Művészeti Iskola igazgatója, tánc- és néprajz tanára, 2006-tól 2008-ig a SZTE tanára volt.

Folytatás a 2. oldalon

Andó Ilona

VALLOMÁSOK

Id. Nagy László nyugdíjas kisiparos, aranykoszorús mester

80 éves **id. Nagy László nyugdíjas kisiparos, aranykoszorús mester. Kecskeméten született 1935. május 10-én.** Iskoláit szülővárosában végezte: az első három elemi a Czollner téri, a negyediket a siketnémák általános iskolájában, míg a nyolc gimnáziumot a piaristáknál. Nagypapa és édesapja mesterségét folytatta. Az államosítás miatt 1954-től az Autójavító KTSZ-nél dolgozott, 22 évesen a cég legfiatalabb részlegvezetője lett. Később önálló ipart váltott, többek

között gépjárművek dugattyúit gyártotta. Kiemelt beszállítója lett az Ikarusnak, a Kismotor és Gépgyárnak és a SZIM-nek is. Évtizedeken át részt vett a szakmunkás és szakközépiskolás tanulók gyakorlati képzésében, keze közül került ki például Nyilas Imre, Dugár Tamás és Kis György. A KIOSZ adóközösség elnöki tisztét társadalmi munkában 22 évig töltötte be, 18 évig a mestervizsgabizottság elnöke volt. Szakmai munkásságáért számos elismerést kapott: Kiváló kisiparos (1985), miniszter-

elnöki kitüntetés (1987), aranykoszorús mester (1991).

Folytatás a 4. oldalon

Id. Nagy László

KECSKEMÉTI EMLÉKEIM

Dr. M. Tóth Antal főorvos, ny. egyetemi tanár

75 éves **dr. M. Tóth Antal Cholnokydíjas főorvos, nyug. egyetemi tanár, az orvostudományok kandidátusa. Kecskeméten született 1940. május 6-án.** 1958-ban szülővárosában, a Katona József Gimnáziumban érettségizett, majd tanulmányait a

Szegedi Orvostudományi Egyetemen folytatta. Diplomáját 1965-ben vette át, később öt területen – csecsemő- és gyermekgyógyászat, orvosi laboratóriumi ismeretek, klinikai transzfuziológia, klinikai hematológia és társadalomorvos-tan – is szakvizsgázott.

Folytatás a 10. oldalon

Dr. M. Tóth Antal

VALLOMÁSOK

Toókos György nyugdíjas kézilabdaedző, sportvezető

70 éves **Toókos György nyugdíjas kézilabdaedző, sportvezető. Lhotán született 1945. május 12-én.** Tanulmányait Budapesten végezte, a Testnevelési Főiskolán edzői és sportszervezői diplomát szerzett. Edzőként 1983-tól 2005-ig a DUTÉP SC, 2001-1978-ban országos serdülő bajnokságot nyert csapatával, míg 1982-ben a VOLÁN SC szakosztályvezetőjeként

a Magyar Népköztársasági Kupát emelhette a magasba. Számos ifjúsági és felnőtt válogatott, NB I-s játékos nevelőedzője volt. Több éven keresztül és alkalommal a kecskeméti női csapat mellett dolgozott: 1983-tól 1985-ig a DUTÉP SC, 2001-től 2005-ig a DELFIN FC, illetve a Kecskeméti NKSE edzője volt.

Folytatás a 7. oldalon

Toókos György

NAPRÓL NAPRA – 2015. május 1-15.

Folytatás az 1. oldalról

Andó Iлона jelenleg a Kecskeméti Főiskola Tanítóképző Főiskolai Karán tanít, az intézmény táncgyuletének vezetője. Kiemelkedő szakmai eredményének tartja a Hírös Alapfokú Művészeti Iskola szakmai alapjainak megteremtését, vezetését; a „Bújj, bújj zöldág” című néptáncos oktatófilm rendezését, szerkesztését; a „Patakoknak vizei” című népzenei kazetta rendezését; a „Visszanéztem félutamból” népzenei CD szerkesztését; az Aprók tánca – táncos, játékos műhelyfoglalkozás megalkotását, vezetését. Élő néphagyományunk címmel ismeretterjesztő előadásorozatot hozott létre. A NAT néptánc tantárgy módszertani képzési rendszerének megalkotásában is részt vett. A Magyar Etnokoreológiai Társaság és az MTA Mozdulatelemzési Kutatócsoport alapító tagja, a Magyar Néprajzi Társaság és a Martin György Néptáncszövetség tagja, az Örökség Gyermek Népművészeti Egyesület regionális szervezetének vezetőségi tagja. 2001-ben elnyerte a MTA-Martin Alapítvány pályadíját. 2011-ben Dékányi díszretet és Kodály Zoltán-díjat kapott.

május 7.

60 éves Körösi Tibor turisztikai újságíró. Kecskeméten született 1955. május 7-én. Tanulmányait a Jókai Mór és a Zrínyi Iлона Általános Iskolában kezdte, majd a Katona József Gimnáziumban folytatta. Később gépjármű villamosműszerész és gépjárművezető szakoktató végzettséget szerzett, illetve a Budapesti Gazdasági Főiskola falusi és agroturizmus fejlesztés szakát is elvégezte. 1983-tól a FŐTAXI Autókölcsonzó kecskeméti irodavezetője volt. 1991-ben CAR-avan Utazás és Autókölcsonzés néven saját vállalkozást indított, amely közel 20 éven át sikeresen prosperált. A Kecskemét és Térsége Turisztikai Egyesület alapítója, elnöke, a MŰOSZ Borászati és Hungaricum Szakosztályának titkára, a Megújuló HANGYA 2010 Szövetkezet alapító tagja, az Országos Fogyasztóvédelmi Egyesület tagja.

május 8.

85 éves Török Istvánné F. Tóth Emília nyugdíjas tanítónő. Szentesen született 1930. május 8-án. 1949-

ben Kecskeméten, a Bethlen Kata Leánylíceum és Tanítóképző Intézetben érettségizett, majd a Bajai Tanítóképző Intézetben levelező tagozatos hallgatóként szerzett diplomát. 1960-tól Kecskeméten tanított: előbb a Kiszfői Általános Iskolában, azután 26 éven át az I. számú, később Kecskeméti Főiskola Petőfi Sándor Gyakorló Általános Iskolájában. A nevelés, oktatás egységében mindig arra törekedett, hogy tanítványainak minden óra élmény legyen, ezért volt eredményes munkássága. Szaktárgyi és szavalóversenyekre, kulturális seregszemlékre kiváló eredménnyel készítette föl a gyerekeket. Tanítói munkásságáért több elismerést is kapott: Kiváló Úttörővezető (1974), MT Kiváló Munkáért (1980), Úttörővezető Érdemérem (1983), Pedagógus Szolgálati Emlékérem (1985), Kecskemét Városért Oktatási Díj (2009).

70 éves Bognár István építészmérnök, nyugalmazott osztályvezető. Izsákon született 1945. május 8-án. Tanulmányait Pécsen végezte: előbb 1959-től a MüM 508. számú Vájar-tanuló Intézetében, majd

1962-től a Bányai Akadémia Technikumban, 1973-tól az Építőipari Műszaki Főiskola magasépítési szakán tanult. 1999-ben közigazgatási szakvizsgát is szerzett. 1959-től a Mecseki Szénbányáknál, 1962-től a Mecseki Uránérc Bányánál dolgozott. 1966 óta Kecskeméten él. Előbb a BÁCSTERV szerkesztője, tervezője, azután közel húsz évig Kecskemét Városi Tanácsa Műszaki Osztályán közmű koordinátor, előadó, csoportvezető, majd építési osztályvezető volt. 1991-től 2005-ig Kecskemét Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala Mérnöki és Környezetgazdálkodási Osztályán építési csoportvezetőként, 1993-tól irodavezetőként dolgozott. Kiemelt figyelmet fordított az 1991-ben jóváhagyott városrendezési terv karbantartására, a város fejlődését akadályozó szabályozási elemek módosítására. Kezdeményezte a hiányzó részleges rendezési tervek készítését. 2002-ben elindította a város új településrendezési tervének készítését. Kezdeményezte, szervezte és ellenőrizte a Szentháromság-szobor restaurálását. Rendszeresen szerepelt a KTV-ben és a Gong Rádióban. Írta és szerkesztett a Kecskemét

Körösi Tibor

Török Istvánné F. Tóth Emília

Bognár István

város adottságai, lehetőségei, érték és erőforrásai című műszaki dokumentumot, Kecskemét gazdasági programja 1999-2002 közötti időszakra szóló „Városfejlesztési és Városüzemeltetési” fejezetét. A Megyei Jogú Városok Szövetsége Településfejlesztési és Urbanizációs Bizottsága és a Kecskeméti Városszépítő Egyesület korábbi, a Bács-Kiskun Megyei Építéskamara jelenlegi tagja. 1981-ben ÉVM kiváló munkáért elismerést kapott, 2003-ban Az Év Kecskeméti Köztisztviselője lett.

május 9.

85 éves Matolcsy György stúdióvezető. Kecskeméten született 1930. május 9-én. A Pannónia Filmstúdió egyik alapítója, igazgatója, több száz animációs film (János vitéz, Lúdas Matyi, Vuk, Gusztáv-sorozat) stúdióvezetője, az 1980-as években négy perióduson át a Nemzetközi Animációs Filmszövetség főtítkára volt.

„Ezer szál fűz Kecskeméthez. Drága szüleim szeretete, kiterjedt családom, rokonságom emléke, Beretvás Pál nagyapám, Matolcsy László üknagyapám szelleme öröksége. Itt voltam első elemista, első gimnazista, itt hallgathattam a felejthetetlen emlékü Tóth Endre és

Kovács Bálint nagytiszteletű urak lélekemelő prédikációit. Ebben a városban voltam kiscserkész, nagy-cserkész, teniszező, és itt lettem először szerelmes is.

1948-ban Budapestre kerültem, utána egy ideig ritkábban jártam haza. 1971-ben fordulat következett be, mert Kecskeméten sikerült megalapítani az első fővároson kívüli rajzfilmes műtermet, amely Mikulás Ferenc vezetésével azóta is él és virágzik. Büszke vagyok kitűnő eredményeikre. Örülök a fesztiváloknak is, hogy ilyenkor a nemzetközi animációs szakma is Kecskemét felé fordul. Figyelem a város sportolójának eredményeit, sikereikkel együtt örülök. Ünnepi alkalmakkor örömmel viselem a Zombor Gábor polgármester úrtól kapott, Kecskemét címerét ábrázoló kitűzőt. Jólesik hallani Varga László nagytiszteletű úrtól, a baráti Tiborcz-Nagy család és a Sándor család tagjaitól a város igyekvő-gyapardó életéről. **Miért? Egyszerű a válasz: mert szeretem ezt a várost, és lélekben ma is kecskeméti vagyok. Vallom, hogy ami jó Kecskemétnek, az jó az országunknak is!**

május 12.

25 éve, 1990. május 12-én alakult meg az Első Kecskeméti

Lions Club. A civil szervezet tagjai olyan nők és férfiak, akik önként vállalkoztak arra, hogy mindennapi munkájuk elvégzése mellett idejüket, energiájukat lakóhelyük és az emberi közösségek humanitárius szolgálatának szentelik. Jószolgálati tevékenységet folytatnak, pénzadományokat gyűjtenek és más emberbaráti szolgálatokat tesznek azért, hogy segítséget nyújthassanak a szűkséget szenvedő embereknek. Így például minden év adventjén filléres börszét rendeznek a baráti és testvérklubok – Klosterneuburg Babenberg LC, München-Solln LC és Eckental LC – adományaiból, karácsonyi csomagokat készítenek és osztanak szét a rászorultak között, a farsangi időszakban jótékonysági bált szerveznek, ruhaneműt és egyéb adományokat juttatnak el a Vöröskereszt, a Máltai Szeretetszolgálat, az Alfa Szövetség és a Családsegítő Központ részére. A Kodály Iskolát is támogatják anyagilag, az általuk kapott összeget az intézmény hangszervásárlásra és külföldi turnék lebonyolítására fordítja.

A klub által létrehozott Első Kecskeméti Lions Club Közhasznú Alapítvány ösztöndíjjal támogat főiskolás, illetve egyetemista rászoruló fiatalokat. Korábbi ösztöndíjasaikból többek között

főiskolai adjunktus, agysebész, ideggyógyász és zenetanár is lett. A klub által létrehozott „Élet cukrosan” Közhasznú Alapítvány a cukorbetegeket segíti anyagilag. A kapott összeget mérőműszerek vásárlására és toboroztatásra használják fel. A Vakok és Gyengénlátók Egyesületét is készpénzzel, évi 250.000,- Ft-tal segítik. Emellett a két kecskeméti Lions Clubbal közösen részt vesznek a nemzetközi Lions Ifjúsági Táborok lebonyolításában. A tábor résztvevői: olasz, finn, török, indiai, német, spanyol, amerikai, svéd fiatalok. Ezek közül többen rendszeresen kecskeméti családi vendéglátásban részesültek egy hétig. A résztvevők beszámolója alapján az ország több helyszínén zajlott tábor egyik legsikeresebb napjait töltötték itt.

május 13.

275 éve, 1740. május 13-án született Henyey Vincze László piarista pap-tanár. A rendbe 1759. október 18-án, Privigyén lépett be, majd 1762-ben Vácon az alsóbb osztályban tanított. 1763/64-ben Kecskeméten volt diák, bölcsészetet hallgatott. 1766-tól Nyitrán teológiát tanult, azután ugyanott 1767. április 5-én misés pappá szentelték föl. 1768-ban Vácon a Theresianum prefektusa, 1769 és 1775 között a gimnázium felsőbb osztályainak tanára volt. 1776-ban Debrecenben teológiát tanított. 1777-től 1788-ig gróf Károlyi Antal fiát, Károlyi Józsefet nevelte Vácon és Bécsben, halála után pedig egy ideig ennek István fiával foglalkozott; munkáját is neveltje számára írta. 1790-ben világi pap lett. Fő műve: Rövid beszélgetések olyan gyermekeknek hasznokra, a kik már olvasni tudnak és gondolkodni kívánnak tanulni.

(Összeállította: Varga Géza)

Matolcsy György

VALLOMÁSOK

Id. Nagy László nyugdíjas kisiparos, aranykoszorús mester

Folytatás az 1. oldalról
„Komoly tradíciókkal rendelkező, ősi kecskeméti családból származom. Apai ágon már az 1800-as évek második felétől hagyomány volt, hogy a fiúk az úgynevezett vasas szakmát választják. Nagyapám, akit szintén Nagy Lászlónak hívtak, elsősorban cséplésből élt. Ez idényjellegű nyári munka volt, télen pedig a cséplőgépeket készítette fel a következő idényre, ezért ideje egy részében ezek javítását végezte. Apám az országos hírvű kecskeméti Tiringier Ferenc műhelyében tanult, és már 1932-ben megalapította vállalkozását. Édesanyám ágán –

nagyapám és nagybátyáim – is nemcsak szakmájukban, de nevéükben is mesteremberek voltak (Mester Ferenc, Mester Antal, Mester József, Mester István,...).

1940 sorsfordító év volt. Apám társult sógorával, Mester Antallal. Tóni bácsinak esztergagépe volt, ezért nagyapám vásárolt egy nagyon korszerű svéd hengerfűró gépet. Ekkor fordultak a gépjavítástól a belsőégésű motorok felújítása felé. Ebben az időben nemcsak az első vidéki motorfelújító gépműhely volt az övéké, de Budapest és Szeged között az egyetlen is. Piciben kezdték, és szorgalmas, precíz munkájuknak köszönhetően szépen gyarapodtak. A dolgos hétköznapoknak azután a háború vetett véget, és az államosítás és szövetkezetesítés sem került el a családunkat. Apámban azonban ennek ellenére még hosszú ideig munkálkodott az önállóságra való törekvés – terménydarálással, majd bérszántással és végül ismét terménydarálással próbálkozott –, és csak a negyedik államosítás után látta be, hogy ő az akkori rendszerben nem lesz soha önálló.

1935. május 10-én születtem. Épp azon a napon hatalmas jégverés volt Kecskeméten. Ha gyerek koromban kérdezték: Mikor születél, Lacika? – azt mondtam, »jégvejjés«-kor. Nővéremmel a Nap utcai házunkban nőttünk fel, ott volt a családi műhely is. Ő később a megyei tanács épületében, az illetményhivatalban dolgozott. Ma is köztiünk van, jelenleg a helyi református közösség Szarvas utcai nyugdíjas házában lakik.

Általános iskolába a Czollner térre jártam. Három évig tanultam ott, de a háború után a negyediket már a mostani Malom Központ helyén működött, egykori siketnéma iskolában fejeztem be. Ezt követően az akkor még nyolcosztályos piarista gimnázium diákja lettem. Negyedikben egy kisebb változás itt is utolért: az 1948–1949-es tanévben államosították az iskolát. Az épületben ugyan maradtunk, de a piarista tanárok már nem taníthattak bennünket.

A nyolc általános elvégzése után szerettem volna továbbtanulni, a bizonyítványomban azonban egy piros »K« betűt is beírtak. Meg-

próbáltam magamon segíteni, levelet írtam a minisztériumba, amelyben kértem, hogy kulák voltom ellenére engedjenek tanulni. Kata na Kálmán államtitkártól kaptam meg az elutasító választ: »Későn érkezett.« De pár héttel később mégis jóra fordult az ügyem, a kecskeméti piarista iskola ismét megnyithatta kapuit, és oda már természetesen be- illetve visszafogadtak.

Elképesztően jó osztályba kerültem. Németh Lacival csak ketten voltunk kecskemétiak, a többiek az ország minden szegletéből érkeztek. Még egy Lengyelországból jött főúri ivadék is osztálytársam lett. Csupa olyanok vettek körül, akik kiváló képességekkel rendelkeztek, de a rendszer miatt máshol nem tanulhattak volna. A később kecskemétivé vált osztály- és évfolyamtársakkal, Csuti Lajossal és Cserni Imrével sűrűn találkozom. A többiek közül sokan később külföldre távoztak, felőlük egyre kevesebbet hallok. A piarista öregdiák-találkozóakra persze rendszeresen el-eljárók, az ittmaradtakkal jó felidézni a régmúlt történéseit.

Hátsó négyéves koromban

Apámmal, nővéremmel és unokatestvéremmel, Mester Jósikával

Feleségemmel a házasságkötésünkkor

Veszprémi Tibor atya volt az osztályfőnökünk, szinte apámként tiszteltem őt. Nemcsak pap-tanár volt, hanem a szó legnemesebb értelmében ember is. Annak ellenére szeretett, hogy meglehetősen rossz tanuló voltam. Sok tantárgyról gondoltam azt, hogy nincs értelme, de ami érdekelt, arra nem sajnáltam az időt. Így például a Tolnai Világlexikonát az elsőtől az utolsó betűig kiolvastam. Biológus vagy botanikus szerettem volna lenni. Az egyetem persze szóba se jöhetett az egyházi iskola miatt, hiába írtam még Rákossinak is ez ügyben. A botanika szeretete azért megmaradt, és időközben hobbimmá vált. Ennek gyümölcse az a kis kert is, amit a műhely közelében alakítottam ki.

Apám billentette helyre azután a fejemet, az ő tanácsára, biztatására én is követtem nagybátyáimat és unokatestvéreimet. Vasas lettem tehát, de nem ipari tanulóként kezdtem, hanem mint a szövetkezet nem termelő tagja. Abban az időben ugyanis még létezett egy olyan rendelet, hogy aki másfél évig a szakmában dolgozik, az kérheti a földszabadítását. Hajnal Mihály kovácsmester javasolta ezt a lehetőséget. Így nem

kellett újabb három évig tanulnom, és még fizetést is kaptam a munkámért. Másfél évvel később azután a város egyik tekintélyes esztergályosát, Balogh Pista bácsit a vizsgaműhelyben egy jól sikerült köszörüléssel gyorsan meggyőztem a tudásomról.

Három év kötelező katonai szolgálat következett az életemben. Amikor visszajöttem, nagybátyám épp nyugdíjba ment, és a helyére kerülve – 22 évesen – én lettem a szövetkezet legfiatalabb részlegvezetője. Az akkori szakmai hozzáállás azonban annyira távol állt tőlem, hogy amint lehetett, önállósodni próbáltam. Nem akartam mást, csak úgy csinálni a dolgaimat, ahogy azt szeretem. 1964-ben, a gazdasági lehetőségek könnyebbé válásával ki tudtam váltani az önálló ipart. Ezzel a sok államosítást megélt apámat is kárpótoltam egy kicsit, hiszen ettől a cégtől ment nyugdíjba.

Fiatal éveimben szerettem szórakozni. Udvaroltam ugyan ide is, oda is, de a függetlenségemet sokáig nem tudtam földadni. Katalin már középiskolás koromban találkoztam, később is össze-összefutottunk. A mai Műkerti sétányon laktak – akkor

még Csongrádi útnak hívták –, édesapját, Bende Károly kőfaragómestert mindenki ismerte a városban. Kati bátyjával együtt vonultam be katonának, amikor meglátogatta, én »kalamazoltam« el őt hozzá. Két barátnőjével mindenhova együtt jártak, egy alkalommal a strandra is elmentek. Ott kezdtünk el immár komolyabban barátkozni egymással. 1964-ben házasodtunk össze. Két fiunk született, mindketten gépészmérnökök, és már három unokának is örülhetünk.

A szocializmus évei alatt vállalkozásom a szorgos és precíz munka eredményeként folyamatosan fejlődött. A motorfelújítás mellett elkezdtem olyan belsőégésű motorokhoz dugattyúkat gyártani, melyek a hiánygazdaság miatt nehezen voltak beszerezhetőek. A Kísipari Termeltető Vállalatnál lévő jó kapcsolataim révén 30 évig, a rendszer-váltásig beszállítója voltam az Ikarusnak, a Kismotor és Gépgyárnak és a SZIM-nek is. Légfék csatlakozókat és más alkatrészeket gyártottunk sorozatban. Kiemelt beszállítói státuszt sikerült kivívni mindenütt. Kiemelkedő munkám volt a légszerszámba való bolygó-műház furatköszörülése, melyet az anyacégnél opti-

kai köszörűn is csak 30%-os selejttel tudtak abban az időben legyártani. Ötletem révén egy egyszerű furatköszörűn csaknem 0%-os selejttel gyártottuk több éven keresztül.

Ez az időszak más okból is kiemelkedő volt számomra. Sok tanuló megfordult a kezem alatt, olyan jelenleg is saját céggel rendelkező szakembereket indítottam el, mint Nyilas Imre, Dugár Tamás és Kis György. Alkalmazottaim között, akik itt ismerkedtek meg a motorfelújító szakmával, szintén találni imert neveket: Vincze Vilmos, Szilágyi Zoltán, Vörös Mátyás és Prohászka József. Ők később más cégeknél is kama-toztatni tudták a tőlem megszerzett tudást.

Folytatás a 6. oldalon

Három generáció: apámmal és fiaimmal

Feleséggel a 40. házassági évfordulónkon

Osztálytársaim a 60. érettségi találkozónkon

VALLOMÁSOK

Id. Nagy László nyugdíjas kisiparos, aranykoszorús mester

Folytatás az 5. oldalról
Sose szerettem parancsolni, nem akartam »fontos« ember lenni. Nem törekedtem arra sem, hogy amit önként elvégzek, azért kapjak valamit. Ha azonban megbíztak egy feladattal, azt igyekeztem a tőlem telhető legjobban elvégezni. Így voltam többek között 22 évig a kisiparosok adóközösségének elnöke, közel húsz éven át a KISOSZ elnökségi tagja, négy cikluson át a városi választási elnökség tagja, pár évig a Népfront városi elnökségének tagja és 18 évig a mestervizsga-bizottság elnöke.

2000-ben mentem nyugdíjba, a műhely vezetését gépészmérnöki diplomát szerzett fiaimnak adtam át. Ők azt megelőzően már

több évig velem dolgoztak, és az elméleti tudás mellett a szakma minden gyakorlati fortélyát is megtanulták. Örömmel látom, hogy a szülői örökséget ők is továbbviszik, sőt, egyre sikeresebben működtetik a családi vállalkozást.

Nyugdíjas éveimben egy régi álmom is megvalósult. A festészet már középkorban érdekelt, rajztanárom is bátorított, gyakran megdicsért. Képeim barátainak is tetszetek, ahogy elkészültem eggyel, már el is vitte valamelyikük. A piarista évek után évtizedekig nem nyúltam az ecset után, a család megélhetésének biztosítása nem hagyott időt erre, a pénzkeresés mellett a »pinzgálásra« nem jutott idő. De

Szinyei Merse Pálhoz hasonlóan, aki évtizedekig szinte alig vett ecsetet a kezébe, én sem szakadtam el végleg ettől a szerelemtől. A műhely vezetését átadva, Budapesten járva egy váratlan indíttatástól vezérelve festőkellékeket vettem, és amikor nem sokkal később a Tanyacsárda udvarán megláttam, amint a naprásút a Tanyamúzeum épületére, tudtam, hogy meg kell festenem. A kép jól sikerült – magam is meglepődtem rajta –, most is ott függ a nappali falán. Azóta gyakran előkerül az ecset. Különösen a természet szépségeit szeretem ily módon megörökíteni. Alkotásaimat a művelődési központban már öt alkalommal kiállítottam.

Vallom, hogy a létezés nem szükséges más, csak nőstény és hím, azonban a »Jelen-Lét«-hez tudás, művészet és lélek szükségeltetik, máskülönben pár kiló hús vagyunk. Ha jelenlétünkről elgondolkozunk, rájövünk, hogy »mai« világunk életrehalálra ítéltsege, bármilyen furcsa is, de nem a mi (emberek) döntésének függvénye. A globalizáció egy ránk erőltetett szűk egyenruha, amely az egyéniség elpusztítása mellett elsilányítja a művészeteket, eltörli a népek színes jellegzetességeit. Tagadja a szeretet szükségességét. Az érvényesüléshez elég a kapcsolat, a pénzszedéshez elég a könyök. Az érző ember előtt egyre inkább világossá válik, hogy szeretet, a másik ember megértése és tolerancia nélkül a jövő elképzelhetetlen. A világ megmaradásához FENTI segítség kell, és hinni kell rendületlenül a jóságban.

Voltam már súlyos beteg – nem derült ki, hogy mi a bajom, azután váratlanul meggyógyultam –, már csak emiatt is úgy élek, hogy tudom, előbb vagy utóbb elmúlok. Persze törekszem a minél hosszabb ideig tartó életre. A hátralévő éveimben jó lenne sokat festeni, de mindeneelőtt szeretnék gyermekeimnek segíteni és unokáimmal együtt örülni!»

Családi körben
79. születésnapomon

Fiaimmal munka közben

Festés közben

VALLOMÁSOK

Toókos György nyugdíjas kézilabdaedző, sportvezető

Folytatás az 1. oldalról
Ügyvezető igazgatóként Toókos György közel tíz évig a Kézilabda Szeged SE munkáját irányította. 2006 januárjától 2008 júniusáig a Kecskeméti NKSE szakmai alelnökéként is dolgozott. 1969-től 41 évig aktív játékos volt. Közel tíz éven át, 2004 és 2013 között, a Bács-Kiskun Megyei Kézilabda Szövetség munkáját segítette, egy ideig a Bács-Kiskun Megyei Játékvezetői Bizottság titkári feladatait is ellátta. Sportsikereiért, eredményes felkészítő munkájáért Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzatától 2001-ben egy díszes serleget, 2004-ben és 2006-ban elismerő oklevelet kapott.

„A Tókos/Toókos székely nemesi család leszármazottja vagyok. Őseim a határőrséget adó lófők voltak. Benedek Elek révén egyik nevesebb rokonom a nagyanyám, Benedek Berta, de nagybátyámra, Toókos Gyula tábornokra, az Országos Vitézi Szék első székkapitányára is büszkén emlékezem.

A második világháború utolsó éveiben szüleim Debrecenben éltek, forgalmi szolgálattevőként édesapám a vasútállomáson szolgált. Amikor az amerikaiak bombázni kezdték a cívisvárost, egy vonattal nyugatra indultak. Édesanyám akkor már »mindennapos« volt velem, ezért útközben valahogy leszálltak. Így én Prága közelében, egy Lhota

nevű nagy major fészerében születtem. Bár a háború Berlinben akkor már véget ért, a közelünkben egy német tiszt csapatával még nem adta meg magát, így világra jöttömmel fejünk fölött golyók röpködtek. Később, amint lehetett, szüleimmel visszatértünk Magyarországra. Egy évig rokonoknál Szegeden laktunk, azután apámat Budapestre vezényelték, azaz én már a fővárosban nőttem fel. Születésemkor – a mostoha körülmények okozták – édesanyám gerince porcleválást szenvedett, emiatt később újabb gyermeke már nem lehetett. Ezt különösen apám fájlalta, aki nagy családból származott, tizenhatan voltak testvérek.

Budapesten előbb a Nyugati pályaudvarnál laktunk, azután a Vérmező mellé költöztünk. Iskoláimat az Attila utcai általánosban kezdtem meg. Jó tanuló voltam, szinte minden évben mindenből ötöst szereztem. Két kivétel azért akadt: az ének és a testnevelés. Nyolcadik után a Petőfi Sándor Fiúgimnáziumban tanultam tovább. Kiváló iskola volt, nagyszerű tanári karral. Különösen az osztályfőnököm, dr. Surányi Imre hatott rám. Magyar és történelmet tanított nekünk, emellett osztályújságot, valamint rádió- és tv-játékokat csináltatott velünk. De bevezetett bennünket a művészettörténet és az esztétika rejtelmeibe is.

Folytatás a 8. oldalon

Érettségi tablóképem

Ifjú játékosként, 1981-ben

Fiatalon

A Szecotex csapatával

VALLOMÁSOK

Toókos György nyugdíjas kézilabdaedző, sportvezető

Folytatás a 7. oldalról

A sport szeretete nem véletlenül alakult ki bennem. Édesapámtól is örökölhettem, ő fiatalon egy csapatban focizott többek között Baróti Lajossal. Csak egy érdekesség: az első emlékem róla az, hogy tartja maga előtt a Népsportot, és az újság mögött szabadon lévő kezével keresi a kávécsészét. Az általános iskolában még nem sportoltam, a gimnáziumban azután már teljes mellszélességgel. Az iskola tele volt sportolókkal. Egy évvel fölöttem járt például Ránky Mátyás, a férfi kosárlabdaválogatott későbbi szövetségi kapitánya és Fluck

Miklós magyar bajnok sprinter. De osztálytársam volt Bekő Zsolt, a KTE focicsapata mostani edzőjének édesapja, Molnár Dániel sportriporter, Rajcsányi Péter sakkozó, a FIDE vezetőségi tagja és Boldizsár Miklós drámaíró is. Testnevelő tanáromat, Paulinyi Jenőt nagyon szerettem. Az igen komoly iskolai házi bajnokságokon főleg atletizáltam – hosszútávfutóként többnyire 800 és 1500 méteren indultam –, emellett röplabdáztam és kosaraztam is, összesen nyolc sportág igazolásával rendelkeztem. Valójában egyik sportágban sem nyújtottam kiemelkedőt.

Adminisztratív vénám révén – mindig rendesen vezettem az edzésnaplót, a mérkőzések jegyzőkönyveit – már második osztályos koromban beválasztottak az iskolai sportkör elnökségébe. Harmadiktól az elnöki feladatokkal is engem bízta meg, negyedikben pedig az iskola KISZ-bizottsága sportfelelőse lettem. A sport szinte minden időmet kitöltötte. Edzettem, versenyeztem és szervezési feladatok miatt más sportágak eseményeire is rendszeresen eljártam. Egyszer az iskolai kézilabdacsapatunk kerületi mérkőzésére is el kellett mennem. Siralmas kép fogadott: a pálya mellett a

játékosok azon szomorkodtak, hogy »Mindjárt kezdődik a meccs és nincs kapusunk!« A helyzetet meg kellett menteni, beálltam. Sportorvosi igazolásom volt, a többi papírt nem ellenőrizték. Azt nem tudom, hogy kinek a nevében játszottam, de nyertünk. Másnap Jenő bácsi azzal állított meg, hogy »Hallom, tegnap brillíroztál.« Ettől kezdve kezíttem is, de ebben a sportágban sem tűntem ki különösebben.

Érettségi után sikertelenül jelentkeztem a Színház- és Filmművészeti Főiskolára. Balszerencsémre ugyanis a felvételin egy akkor futó darab rendezését megkritizáltam, és csak mikor kijöttem, tudtam meg, hogy a zsűriben ott ült a megbírált is. De a Szegedi Orvosegyetemre fölvettek. Igaz, helyhiányra hivatkozva először elutasítottak, de a fellebbezésemet végül elfogadták. Előfelvételis lettem, azaz 10 hónap építőipari segédmunka után kezdtem meg az egyetemi tanulmányaimat. Az első három félév gyorsan eltelt. Ekkor a biológia tanszék vezetésével egy új tanárt bíztak meg. Nagy volt a kontraszt, elődjét szerettük, sajátos módszerei miatt őt nem tudtuk elfogadni. Amikor dolgozatot íratott velünk, összebe-széltünk, és mindenki üres lapot adott be. Lett belőle

A Tisza Volán kupagyőztes csapatával

A DUTÉP csapatával

A Kecskeméti NKSE csapatával

nem kis felfordulás, no meg újabb dolgozat, de azt már csak négyen adtuk be kitöltetlenül. Év végén azután a vizsgák beosztásánál hiába próbáltuk kikerülni az ominózus tanárt, valamennyiünket »visszatapsolt«. Fél évig az Út- és Vasútéptető Vállalat szállítási munkáinak koordinálásával részt vettem a szocializmus építésében, azután folytattam az orvosit.

Közben azonban sok minden megváltozott körülöttem. Ekkor már nős voltam. Feleségemet még Budapesten ismertem meg, a József Attila Szabadegyetem egyik előadásán találkoztunk. Azután kiderült, hogy ő is sportol, és amikor én az orvosit elkezdtem, ő utánam jött Szegedre. A Móravárosi Kinizsi kézilabdacsapatában védett, egy rövid ideig a csapatot én edzettem. Húszéves múltam, amikor összeházasodtunk, de néhány évvel később útjaink elváltak. Egy fiunk született, Gábor napjainkban is Szegeden él.

Változást jelentett az is, hogy évfolyamtársaim egy része – pedig értük is tettük négyen, amit tettünk – máshogy viszonyultak hozzám. Sok apró visszajelzésből azt éreztem, hogy nekem nem ott van a helyem. A sport egyre fontosabbá vált számomra, ezért néhány hónap tanulás után az egyetem tanulmányi osztályáról kikértem a munkakönyveimet és abbahagytam az egyetememet.

1966 szeptemberétől 1981 decemberéig munka mellett, több szegedi csapatnál edzőként dolgoztam, közben a Testnevelési Főiskola edzői és sportszervezői szakát is elvégeztem. Elsősorban utánpótlás csapatokat edzettem, számos ifjúsági és felnőtt válogatott, valamint NB I-s játékos felfedezője, nevelőedzője voltam. Büszke vagyok arra, hogy csapattal 1978-ban országos serdülő bajnokságot nyertünk.

1981-ben új kihívást jelentő feladattal bíztak meg. A VOLÁN SC szakosztályvezetőjeként eltöltött másfél év során sok sikert arattunk, többek között a Magyar Kupát is elnyertük. 1982 őszén azután bizonytalanná vált az ottani helyzet, és Schóber Ottó hívását elfogadva Kecskemétre jöttem, 1983. január 1-jétől a DUTÉP SC edzője lettem. Döntésemben közrejátszott az is, hogy egy bajai edzőtáborozás során megismerkedtem Börönte Erikával, a kecskeméti művelődési központ program-szervezőjével. Ő egy francia testvérvárosi csoportot ka-lauzolt el oda, és a közeli-ünkben, egy KISZ-táborban volt a szállásuk. Kapcsolatunk gyorsan szoros-sá vált, a következő év februárjában össze is házasodtunk. Egy lányunk született. Tímea vendéglátói, idegenforgalmi és angol nyelvű mesterképzésben marketing végzettséggel is bír, 2012 szeptembere óta Londonban él.

A DUTÉP edzőjeként tavasszal még nem ment a játék, az őszi idényben azután már beérett a sok munka, és egyetlen vereséggel a második helyen zártuk az NB II-ben az őszt. Mesésen védekezünk – a teljes magyar mezőnyben mi kaptunk egy-egy meccsen átlagosan a legkevesebb gólt –, erre még az országos szakmai vezetés is fölfigyelt. A sportpolitika azonban közbeszólt – a férficsapatot támogatták, ben-nünket nem –, ezért 1985 novemberében visszamentem Szegedre. Az NB I-es Textil SE utánpótlás szak-ágvezetőjeként dolgozva is értünk el szép eredménye-ket, így például az ificsa-pattal országos negyediké lettünk. Sajnos, az egyesü-letet támogató cég egyre nehezebb anyagi helyzetbe

került, a klubot föl kel-lett számolni, később a Textilművek is csődbe ment. 1990 márciusban új formációban folytattuk tovább a munkát, a Kézilabda Szeged SE ügyvezetői feladatait közel tíz évig láttam el.

Korábban kaptam bő-ven ígéretet kecskeméti ismerőseimtől, 2000 után – amióta a kétlaki-ságot föladtam – a se-gítségnyújtás elmaradt. Talán ez is az oka annak, hogy nem lettem igazi kecskeméti. Persze az a 36-37 aktív év, ami alatt Szegeden felépítet-tem magam, nem ismét-lődhetett meg itt, a híres városban. Az elmúlt év-

tizedekben sokat dolgoztam a kézilabda szövetségben, a játékvezetői testületekben. Mindent örömmel tettem.

Életem során első ember sose voltam, de tudom, tapasztaltam, hogy a szürke eminenciások is legalább olyan fontosak. Mert minden akkor működik, ha valakik a feltételeket biztosítják hozzá. Valakinek mozgatni kell a »bábszínházat!«

Annak idején, amikor édesapám nyugdíjas lett, félállásban még évekig visszajárt dolgozni. 66 évesen azután abbahagyta a munkát, és egy-két év múlva élete teljesen beszűkült. Én nem akarok otthonülő ember lenni, eltespedni. Amíg van rá lehetőség, addig szeretnék valami értelmeset csinálni.”

41 évig aktív játékvezető voltam

A Bács-Kiskun Megyei Kézilabda Szövetség alapításának 50. évfordulóján, 2009 novemberében

Feleségemmel, Erikával és lányunkkal, Timivel Bournemouth-ban, 2013 karácsonyán

KECSKEMÉTI EMLÉKEIM

Dr. M. Tóth Antal főorvos, nyugalmazott egyetemi tanár

Dr. M. Tóth Antal

Regionális Vérellátó Központ (korábban Veszprém Megyei Vértranszfúziós Állomás) vezető főorvosa, közben 1987-től 1990-ig a Veszprém Megyei Kórház főigazgató főorvosa volt. 1999-ben az Országos Vérellátó Szolgálat Veszprémi Regionális Központja igazgató főorvosává nevezték ki, egy évvel később az OVSZ szakmai főigazgató-helyettese lett. 1999-től a SOTE tanszékvezető tanára, 2005 és 2010 között országos transfuziológus szakfelügyelő főorvos volt. Számos egyetemi tankönyvet és szakmai tanulmányt írt. Emellett aktív közéleti feladatokat is ellátott és végez napjainkban is. Tíz éven át a Magyar Vöröskereszt Veszprém megyei elnöke volt, 2006 óta a szervezet örökös tiszteletbeli elnöke. A Csolnoki Ferenc Emlékbizottság alapítója. A Magyar Kodály

Társaság elnökségi tagja, a Nyugat-dunántúli szervezet elnöke. Nem csak orvosi munkássága jelentős, hiszen a helytörténetben is maradandót alkotott, többek között ő dolgozta fel a Cholnoky család történetét is. Veszprém zenei életében is részt vesz, korábban a helyi szimfonikus zenekar, majd a városi vegyeskar tagja volt. Több évtizedes szakmai munkásságát a Veszprém Megyei Közgyűlés 1997-ben Pro Comitatu-díjjal, 2004-ben Egészségügyért Díjjal ismerte el. 1995-ben Csolnoky Ferenc-emlékérmét, 2000-ben Henry Durant-emlékérmét, 2008-ben Cholnoky-emlékdíjat kapott. 2014-ben Alsóörs község Örökség-díjjal jutalmazta, míg 2015. május 15-én a vérellátó szakma legmagasabb elismerését, a Kubányi Endre-díjat vehette át.

„Régi kecskeméti, máriavárosi parasztcsaládban születtem. Óseim több generációra visszamenőleg kerekegyházi földjeiken dolgoztak, apám agráregyetemmet végzett gazdatiszt volt. A nagyon jó szellemű Kátana József Gimnáziumban tanultam, amelynek kitűnő tanárai a józan konzervatívizmust is elültették bennem. Bár kitűnően érettségiztem és a fölvételim is jól sikerült, származásom miatt nem vettek föl az egyetemre. Le kellett dolgoznom ezt a »bűnömet«. Egy évig segédmunkás voltam a konzervgyárban, illetve a Mézőlytelepen, és immár fizikai munkásként jelentkeztem az orvosira. Ez sem volt elég a bejutáshoz, azonban egy munkatársam a segítségemre sietett. Személyesen is közben járt az érdekemben, végül a miniszteri kezet terhére fölvettek. Így lettem orvos 1965-ben.

Folytatás az 1. oldalról

1965-től dr. M. Tóth Antal a Bács-Kiskun Megyei Kórház központi laboratóriumában segédorvosként dolgozott. 1967-ben Veszprémbe költözött. Előbb a Veszprém Megyei Kórház Heim Pál Gyermekkórháza, majd a megyei intézmény központi laboratóriumának alorvosa, 1972 és 2005 között a Veszprémi

Szüleimmel 1947-ben, máriavárosi otthonunk deszkakerítése előtt

Először a Kecskeméti Kórházban, a laborban, majd tartalékos katonaként egy évig a repülőtéren dolgoztam. Ezt követően Veszprémben kaptam állást. Itt 1972-től 33 évig vezettem a megyei vérellátót. Tudományos minősítést szereztem, 1999-ben kineveztek a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen tanszékvezető egyetemi tanárnak. 2005-től országos szakfelügyelő főorvos voltam. Öt éven át Veszprém és Budapest között ingáztam, hetente 3-4 alkalommal utaztam a fővárosba.

Szakmai munkám mellett mindig érdekelt a zene. Bárhol is éltem, a helyi zenekarok, énekkarok tagja voltam. Kisdiák koromban óriási élmény volt számomra egy koncert: a kecskeméti színházban Kodály Zoltán kezére énekelhettem a zeneszerző Berzsenyi: A Magyarokhoz című ódájának szövegére írt művét, amely ma már a kórusok legendás összkari száma. Hegedülni is nagyon szerettem, már az úttörőház zenekarában is játszottam, majd tagja lettem a dr. Réthy Aladár vezette kecskeméti orvosszimfonikusoknak is. Szegeden brácsáztam Vaszy Viktor zenekarában és az egyetemi kamarazenekarban, Veszprémben pedig a Zámbo István által alapított és dirigált városi szimfonikus zenekarban.

A könyvek is közel állnak hozzám, olvasni és írni egyaránt szeretek. Néhány orvosi, zenei témájú írásom meg is jelent, így például több tanulmányom és két könyvem Veszprém zenei múltjáról. Feldolgoztam többek között a Cholnoky család, valamint a Veszprémi Városi Vegyeskar történetét. Tagja vagyok a Magyar Kodály Társaság országos vezetőségének is.

Sosem szakadt meg a kapcsolatom Kecskeméttel. Az elmúlt években is több ízben jártam ott. 2014 nyarán az Alsóörsi Polgári Nyugdíjas Klub

csapatának mutattam meg a város nevezetességeit, míg néhány hete együtt ünnepeltük meg Fodor Csiszta, azaz Fodor István 75. születésnapját. Az április eleji baráti találkozóra az egykori gimnáziumi osztálytársak kaptak meghívást – valamennyien idén érjük el a háromnegyed évszázadot. Bajnóczi László, Muraközi János, Mészáros Sándor és mások mellett én is ott voltam, de sajnos, sokan már nem élnek, és többen betegség miatt nem tudtak eljönni. Kedves ünnepség volt.

Mindent, amit elértem, a »Hírös Városnak« köszönhetem. Értékeink tisztelete, nyitottságom az újra Kecskeméten ivódott belém. Olyan emberek között nőtem föl, akik később példaképeimmé váltak. Szüleim mellett egész életemre nagy hatással voltak tanáraim, például Orosz László vagy a piarista Szentgyörgyi András, illetve az egyszerre progresszív és konzervatív Tóth László polgármester, de sokat köszönhetek egy

Húszévesen, másodéves orvostanhallgató koromban

egyszerű cigányembernek is, aki a konzervgyárban segédmunkásként a párom volt. A legtöbbet azonban dr. Takáts Sándortól kaptam. Vele kezdő orvosként 1965 és 1967 között kerültem kapcsolatba. Ő akkor a Kecskeméti Kórház igazgató-főorvosa és a vérellátó állandó létrehozója, vezetője, a korszak egyik legjobb transzfuziológusa, emellett

szervező és egészségügyi gazdasági szakembere volt.

Ahogy telnek az évek, egyre jobban erősödik bennem a nosztalgia szeretett városom iránt. Egyik születésnapomra hat kecskeméti műemléképület képével el látott sörös kriglit kértem ajándékba, vendégségbe érkezett unokáimmal ma is abból oltottuk a szomjunkat.”

Kecskeméten, a Kodály Zoltán születésének

125. évfordulóján felavatott Psalmus Hungaricus emlékműnél (Fotó: Kovács Endre)

VALLOMÁSOK

Székely György régész-numizmatikus főmuzeológus

Székely György

60 éves Székely György régész-numizmatikus főmuzeológus. Hódmezővásárhelyen született 1955. május 7-én. Általános iskoláit szülővárosában végezte, azután a Debreceni Vegyipari Szakközépiskolában tanult tovább. Tanulmányait 1973-tól Budapesten, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán folytatta, ahol öt évvel később

történelem-régészet szakon szerzett diplomát. 1978 óta Kecskeméten él. Első és eddigi egyetlen munkahelye a Bács-Kiskun Megyei Múzeumi Szervezet (2013 óta Kecskeméti Katona József Múzeum). Főmuzeológusként számos régészeti feltárást vezetett, szakmai kiállítások rendezésében vett részt. A múzeum numizmatikai gyűjteményének vezetője. Szakmai folyóiratokban, kiadványokban tudományos cikkei, írásai rendszeresen megjelennek. Az Archaeologia Cumanica című sorozat egyik elindítója volt, jelenleg is a kiadvány társszerkesztője; a Numizmatikai Közöny szerkesztőbizottságának tagja. A Magyar Régész Szövetség alapítója, a Magyar Numizmatikai Társulat és a Magyar Régészeti és Művészettörténeti Társulat tagja. Szakmai munkásságát 2001-ben Réthy László-emlékéremmel ismerték el.

„Hódmezővásárhelyről, a jellegzetes alföldi mezővárosból származom. Apai nagyszüleim gazdálkodók voltak, a föld szeretetét talán tőlük örökölhettem. Édesapám kőművesként dolgozott, édesanyám a családi háztartást vezette. Bátyammal ketten vagyunk testvérek, ő műszaki területen helyezkedett el, jelenleg is szülővárosunkban él.

Már kicsi gyerekkoromtól fogva sokat olvastam, az egyik szomszédunk hatalmas magánkönyvtárából nap mint nap »kölcsonöztem« ki köteteket. Különösen a történelem, a csillagászat és a régészet érdekelt. Az általános iskolai tantárgyak közül a kémiát kedveltem a leginkább, ezért nyolcadik után a Debreceni Vegyipari Szakközépiskolában tanultam tovább. Iskolaválasztásomban közrejátszott az is, hogy nagynéném a cívisvárosban élt. Az új környezetbe való beilleszkedést megkönnyítette, hogy egy évig nála lakhattam, és csak másodévtől lettem kollégista. Osztálytársaimmal gyorsan összeszoktunk, jó osztályközösség alakult ki, velük öt évente rendszeresen találkozom.

Debrecenben a tanárok közül a történelmet tanító dr. Oláh József volt rám a legnagyobb hatással. Érdeklődésemet e terület iránt a nagy műveltségű kiváló pedagógus felismerte, és többek között ő buzdított arra, hogy tanulmányaimat az Eötvös Loránd Tudományegyetemen folytassam. Bár már akkor régésznek készültem, ezt a szakot abban az időben még csak másodévtől lehetett fölvenni. Így magyar-történelem szakra jelentkeztem, sikerrel. Egy év múlva azután a magyart leadtam, és 1978-ban történelem-régész szakon végeztem. Egyetemi éveimből különösen három professzoromra emlékszem

vissza szívesen: dr. Bóna István akadémikusra, az MTA Régészeti Bizottsága egykori elnökére, azután dr. László Gyula Széchenyi-díjas régész-történészre, valamint Mócsy András régészre, epigráfusra, ókortörténészre. Oriási oktató-egyeniségek, kiváló tudósok voltak, sokat kaptam tőlük szakmailag és emberileg is.

Egyetemi tanulmányaim idején az Eötvös József Collegiumban laktam. Ragyogó képességű szobatársak vettek körül, így például Benkő Elek, aki régész szakon csoporttársam is volt, ma már az MTA Régészeti Intézetének igazgatója. Vele azóta is szoros kapcsolatot ápolok.

Feleségemet, Körösi Ilonát is az Eötvös Collegiumban ismertem meg. A Bács megyeieknek külön klubot szervezett – többek között Pintér Lajos költő és a Forrás szerkesztőse is a csoport gyakori vendége volt. Programjaira én is rendszeresen elmentem. Kapcsolatunk később komolyra fordult, és 1978-ban összeházasodtunk. Ő akkor már a megyei tanács ösztöndíjával Kecskeméten, a Katona József Múzeumban dolgozott. Régészként én is el tudtam helyezkedni itt, ezért diplomám átvétele után magától értetődő volt számomra, hogy ideköltöztek. Kecskeméttel kezdettől fogva szimpatizáltam, talán azért is, mert szülővárosomhoz hasonló alföldi település. Két fiúnk született. Az idősebbik, Gábor követte szülei pályáját: könyvek közt felnöve történész, művészettörténész és műemlékvédelmi szakmérnök lett. Kisebb gyermekünk, György Tamás más utat választott. Kereskedelmi és marketing végzettséget szerzett, jelenleg fotózással foglalkozik.

Fiatál muzeológusként

Immár 37. éve a Katona József Múzeum a második otthonom. A fenntartók és az intézmény neve időnként változott, én maradtam. Régészként az első bő húsz év során elsősorban középkori templom- és településkutatással foglalkoztam. Ezek közül a legjelentősebb Nyárlőrinc középkori templomának feltárása volt. A '90-es évektől kezdve a nagyberuházások és az M5-ös autópálya építése miatt főleg megelőző régészeti ásatásokat vezettem. A 2000-es években az előkészítési és koordinálási feladatok egy része is rám hárult. Komoly energiát igénylő, leterhelő munka volt, sok időt kellett terepen tölteni. Az elmúlt tíz évben szintén jelentős kihívást jelentett Solt-Tételhegy kutatása, a Castrum Tetel Projektben régészként és numizmatikusként én is részt vettem. Tapasztalataimat igyekszem a fiatalabb kollégáknak is átadni.

Másik múzeumi területem a numizmatika. Már általános iskolás koromban gyűjteni kezdtem a régi pénzeket. Később, az egyetemi képzés során tovább mélyítettem tudásomat, míg Kecskemétre kerülve munkám része lett ez a tudományág. A kecskeméti múzeum éremgyűjteménye a második világháborúban megsemmisült, a mai kollekció az 1960-as évek óta állt össze. Ennek az anyagnak a kezelésével és fejlesztésével ideérkezésemkor engem bíztak meg, ezt a munkát is – lassan négy évtizede – töretlenül végzem. Elsősorban a középkori pénztörténet kutatásával foglalkozom. Publikációim nemcsak megyei, hanem régiós és országos kiadványokban is megjelentek, több hazai és nemzetközi konferencia előadója voltam. Büszke vagyok arra, hogy szakmai munkámat a Magyar Numizmatikai Társulat Réthy László-emlékérem adományozásával ismerte el.

Jövőbeni terveim élén is elsősorban a munka áll. A korábban összegyűjtött régészeti leletanyag feldolgozása, rendszerezése és publikálása még folyamatban van, nyugdíjazásomig minden biztonnyal kitart majd. A Magyar Tudományos Akadémia támogatásával hamarosan induló Lendület-programban, a Magyar Királyság középkori gazdasági és pénzügyi politikájának elemzésében is részt veszek, de szeretném folytatni a pénztörténeti kutatásaimat is. Tagja vagyok a Bács-Kiskun Megyei Honismereti Egyesületnek, a civil szervezet munkájában eddig is aktívan vettem részt, jó lenne, ha erre is jutna még több időm. És persze szabad óráimban szeretnék kertészkedni is!”

Egy numizmatikai rendezvény előadójaként, 2006-ban

Leletfeldolgozás közben

Bagoly Egészségház, ahol a középpontban az ember áll

„Bármit tesztek, lélekkel tegyétek...” (Kol. 3,23)

SZAKORVOSI RENDELÉSEK

Balázs László dr. ortopéd szakorvos	ortopédia	M	Manyak Erzsébet dr. radiológus főorvos, ultrahang diagnosztika	ultrahang	TB
Bartos Zsuzsanna dr. bőrgyógyász szakorvos	bőrgyógyászat	M	Maráz Róbert dr. általános sebész, onkológus szakorvos	sebészet	M
Bán Gyula dr. gyermeksebész főorvos	sebészet	TB, M	Nagy Magdolna dr. foglalkozás-egészségügyi szakorvos	foglalkozás-egészségügy	M
Bense Nóra dr. szemész szakorvos	szemészet	TB	Naszódy Péter dr. belgyógyász, endokrinológus szakorvos	endokrinológia	TB, M
Berta László dr. manuál- és lézertapeuta	manuál- és lézertéria	M	Olasz Kitti dr. bőrgyógyász szakorvos, kozmetológus	bőrgyógyászat	TB, M
Boda Tamás dr. vállsebész és ortopéd szakorvos	ortopédia	M	Pécsi Ferenc dr. gyermekorvos	gyermek háziorvosi rendelés, tanácsadás	TB
Bodonyi Zoltán dr. foglalkozás-egészségügyi szakorvos	foglalkozás-egészségügy	M	Pócs Krisztina dr. radiológus szakorvos, ultrahang diagnosztika	ultrahang	TB
Borda Ferenc dr. diabetológus, belgyógyász főorvos	diabetológia belgyógyászat	TB	Pongrácz József dr. gyermekorvos	gyermek háziorvosi rendelés, tanácsadás	TB
Csendes Ágnes dr. szemész szakfőorvos	szemészet	TB	Preislinger Andrea dr. felnőtt háziorvos belgyógyász szakorvos, diabetológus	felnőtt háziorvosi rendelés, belgyógyászat, diabetológia	TB, M
Csendes Judit dr. reumatológus szakorvos	reumatológia	TB, M	Prohászkané Burján Ágnes	RHINO-LIGHT kezelés	M
Cserényi László dr. általános sebész, érsebész szakfőorvos	sebészet	M	Pusztai Zoltán dr. szülész-nőgyógyász szakorvos	nőgyógyászat	TB, M
Csösz Tibor dr. belgyógyász, onkológus, gasztroenterológus szakorvos	gasztroenterológia	TB, M	Rákász Éva dr. bőrgyógyász szakorvos, kozmetológus	bőrgyógyászat	TB
Danka Róbert dr. urologus főorvos	urologia	TB	Seregély Katalin dr. reumatológus szakfőorvos	reumatológia	M
Domján Zoltán dr. urologus főorvos, ált. sebész szakorvos	urologia	M	Serényi Péter dr. cytológus szakfőorvos	cytológia	M
Dubravcsik Zoltán dr. gasztroenterológus szakorvos	gasztroenterológia	TB	Somogyi Tihám dr. gyermekbőrgyógyász szakfőorvos, kozmetológus	bőrgyógyászat	TB, M
Faragó Katalin dr. felnőtt háziorvos, belgyógyász szakorvos	felnőtt háziorvosi rendelés	TB	Szakál Tibor dr. radiológus szakorvos, ultrahang diagnosztika	ultrahang	TB, M
Hauk István dr. fül-orr-gégész főorvos	audológia, fül-orr-gégészlet	TB, M	Száz Ágnes dr. reumatológus szakorvos	reumatológia	TB, M
Hegedűsné Küü Irén logopédus	logopédia	M	Szepes Andrea dr. fül-orr-gégész szakorvos, audiológus	fül-orr-gégészlet	TB
Janositz Gábor dr. ortopéd szakorvos	ortopédia	M	Sztánó Balázs dr. fül-orr-gégész szakorvos	fül-orr-gégészlet	TB, M
Juharos Ágota dr. radiológus főorvos, ultrahang diagnosztika	ultrahang	M	Tímár Sándor dr. kardiológus szakfőorvos	kardiológia	TB, M
Kara László dr. onkoradiológus szakorvos, ultrahang diagnosztika	ultrahang	M	Tímár Zsuzsanna dr. homeopátia, akupunktúra	homeopátia, akupunktúra	M
Karsai Zita dr. bőrgyógyász szakorvos, kozmetológus	bőrgyógyászat	TB, M	Tóth László dr. ideggyógyász szakorvos	ideggyógyászat	TB, M
Katona Viktória dr. ultrahang diagnosztika	ultrahang	TB	Török Norbert dr. ideggyógyász szakorvos	ideggyógyászat	M
Kelemen Edit dr. főorvos, csecsemő- és gyermekgyógyász, gyermektüdőgyógyász szakorvos	gyermek- tüdőgyógyászat	TB, M	Vajda Kornél dr. általános sebész főorvos, proctológus	sebészet	TB
Komlódi Júlia dr. bőr- és nemi gyógyász szakorvos, kozmetológus	bőrgyógyászat	TB, M	Varga Gábor dr. felnőtt háziorvos, belgyógyász szakorvos	felnőtt háziorvosi rendelés	TB
Kuczka Mária dr. ideggyógyász szakorvos	ideggyógyászat	TB	Venczel László dr. általános sebész	sebészet	TB

JELMAGYARÁZAT:

TB – a társadalombiztosítás által támogatott rendelés • M – magánrendelés

Források: *Bács-Kiskun Megyei Kézilabda Szövetség *Katona József Könyvtár *Kecskeméti Életrajzi Lexikon *Kecskeméti Lapok *Ki Kicsoda Kecskeméten *Magyar Életrajzi Lexikon *Szinyei József: Magyar írók élete és munkái